

PROJEKT WSTĘPNY

Warszawa, dnia 24 stycznia 2014r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
ul. Jasna 2/4; 00-013 Warszawa**

za pośrednictwem:

**Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi
ul. Wspólna 30; 00-930 Warszawa**

Skarżąca:

Gmina Michałowice
z siedzibą w Regułach
ul. Aleja Powstańców Warszawy 1
05-816 Michałowice

reprezentowana przez pełnomocników:

**1. r.pr. Sylwię Krasowicz –
pełnomocnik do doręczeń**

Kancelaria Adwokacko-Radcowska
Krysińska i Krasowicz sp.p.
ul. Elektoralna 21 lok. 28
00-137 Warszawa

2. r.pr. Annę Kuć

Urząd Gminy Michałowice
ul. Aleja Powstańców Warszawy 1;
05-816 Michałowice

Organ:

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi
ul. Wspólna 30
00-930 Warszawa

znak sprawy przed organem II instancji: GZ.r n-057-625-514/13

opłata sądowa: 200,00 zł

SKARGA

**na decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 grudnia
2013r., znak: Gz rn- 057 – 625-514/11**

I. W imieniu skarżącej /dokument pełnomocnictwa w aktach sprawy/, działając na podstawie art. 50 § 1, art. 53 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej p.p.s.a.) decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 grudnia 2013r. znak: GZ r n - 057 – 625-514/11 doręczoną pełnomocnikowi skarżącej w dniach 27 grudnia 2013r. i 30 grudnia 2013r., uchylającą pkt 1 i 2 decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 kwietnia 2010, nr GZ r n -057-625-297/04 oraz stwierdzającą nieważność orzeczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1948r., nr UR/2.I.1/12 oraz utrzymanego w nim mocy orzeczenia Wojewody Mazowieckiego z dnia 27 marca 1948r., nr UR.I.4/404/48, a nadto umarzającego postępowanie o ponowne rozpoznanie sprawy w zakresie obejmującym pkt 3 w/w decyzji z dnia 13 kwietnia 2010r. zaskarżam w części, t.j. w zakresie pkt 2 (stwierdzenie nieważności)

II. Zaskarżonej decyzji zarzucam:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- a) art. 153 p.p.s.a poprzez uchylenie się od obowiązku podporządkowania się ocenie prawnej wyrażonej w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 marca 2004r., sygn.. akt: IV Sa 4290/02 mimo braku zmiany stanu prawnego lub faktycznego, co spowodowało zaniechanie w zakresie ustalenia charakteru gruntów jakie miały wchodzić przejętego majątku i czy charakter tych gruntów dawał możliwość ich przeznaczenia na cele reformy rolnej
- b) art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez przyjęcie, że decyzja została wydana z rażącym naruszeniem przepisów stanowiących podstawę jej wydania,
- c) art. 158 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez przyjęcie, że w stosunku do działek ewidencyjnych nr 293/4, 293/3, 236/1, 236/4, 581/4, 581/5, 581/3, 278/4, 1478, 495/2, 469 położonych w Michałowicach (obręb ewidencyjny: Michałowice Osiedle), których właścicielem jest skarżąca, nie nastąpiły nieodwracalne skutki prawne mimo, iż zostały one przeznaczone na cele publiczne,
- d) art. 158 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez przyjęcie, że w stosunku do działek ewidencyjnych nr 293/1, 293/3, 236/1 położonych w Michałowicach (obręb ewidencyjny: Michałowice Osiedle), których właścicielem jest skarżąca, nie nastąpiły nieodwracalne skutki prawne mimo, iż przeniesienie własności nastąpiło na podstawie umów cywilnoprawnych, których skutków nie można znieść na drodze administracyjnej.

e) naruszenie art. 7 w zw. art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. poprzez zaniechanie w zakresie dokonania wyczerpujących ustaleń faktycznych, które przyjęto jako podstawę do ustalenia aktualnego stanu prawnego działek wchodzących w skład przejętego majątku, a w konsekwencji:

- błędne ustalenie, że działki nr 296, 299, 298, 301, 309, 304, 303, 314, 310, 315, 305, 306, 307, 308, 302, 300, 312, 313, 311, 297 znajdują się w na terenie obrębu ewidencyjnego Michałowice Osiedle , podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności opinii biegłego wynika, że w obrębie Osiedle Michałowice w/w działki nie występują,
- błędne ustalenie, że działka nr 1515/24 należy do obrębu ewidencyjnego Michałowice Osiedle podczas gdy działka ta wchodziła w skład "MAJĄTKU ZIEMSKIEGO MICHAŁOWICE LIT. G" LUB „DOBRA ZIEMSKIE REGULY „KUCHY”;
- błędne oznaczenie działek położonych w obrębie: Michałowice Osiedle o nr 77/5, 77/6, 77/7 jako nr 77/2;
- błędne oznaczenie działki położonej w obrębie: Michałowice Osiedle o nr 154/1 i 154/2 jako nr 154;
- błędne oznaczenie działki położonej w obrębie: Michałowice Osiedle o nr 1534/1 i 1534/2 jako nr 1534;
- błędne oznaczenie działki położonej w obrębie: Michałowice Osiedle o nr 409/1 i 409/2 jako nr 409;
- błędne oznaczenie działki położonej w obrębie: Michałowice Osiedle o nr 438/2 i 438/3 jako nr 438/1;
- błędne oznaczenie działki położonej w obrębie: Michałowice Osiedle o nr 444/2 i 444/3 jako nr 444/1;
- zwielokrotnienie tych samych numerów działek w obrębie: Michałowice Osiedle: 182/11, 182/12, 186, 213/1, 493 (str. 14 decyzji);

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

(a) mające wpływ na wynik sprawy naruszenie art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z dnia 6 września 1944 r., przez błędną jego wykładnię i związane z tym niewłaściwe zastosowanie, wynikające z przyjęcia, że część przejętego majątku ziemskiego nie podpadała pod działanie art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN,

albowiem stanowiły parcele budowlane i nie mogła być wykorzystana do celów reformy rolnej, mimo, że przedmiotowa nieruchomość spełniała przesłanki określone w art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN;

Nadto, wnoszę o:

3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci:

- aktu notarialnego z dnia 28 lutego 1973r., repetytorium A nr: 639/73 sprzedaży nieruchomości pomiędzy (.....) a Skarbem Państwa – Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Pruszkowie, złożonej do zbioru dokumentów Rep. Zd. Nr 12895, Kw nr 34506/1 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie;
- wydruku z Podsystemu Dostępu do Centralnej Bazy Danych Ksiąg Wieczystych dla księgi wieczystej nr WA1P/00034506/1 z dnia 23 stycznia 2014r.

na okoliczność zaistnienia nieodwracalnych skutków prawnych w zakresie działki nr 293/1 i 293/4, położonej w obrębie ewidencyjnym Michałowice Osiedle, przy ul. Raszyńskiej

- wypisu z rejestru gruntów z dnia 23 stycznia 2014r., dla jednostki ewidencyjnej: 142104_2 Michałowice, obręb: 0009 Opacz Mała, dla działek nr: 297, 298, 299, 300, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, cz. 1514

na okoliczność rolnego charakteru gruntów

- wydruku z Podsystemu Dostępu do Centralnej Bazy Danych Ksiąg Wieczystych dla księgi wieczystej nr WA1P/00033195/0 z dnia 23 stycznia 2014r.

na okoliczność pochodzenia działki nr 1515/24 z "MAJĄTKU ZIEMSKIEGO MICHAŁOWICE LIT. G" lub „DOBRA ZIEMSKIE REGULY - KUCHY”

III. Działając w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 1 lit. b) Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wnoszę o:

1. uchylenie decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 grudnia 2013r. i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia,
2. zasądzenie na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nadto, działając w trybie art. 61 par 2 pkt 1) p.p.s.a. wnoszę o wydanie postanowienia o wstrzymaniu zaskarżonej decyzji w części, t.j. w pkt 2 z uwagi na to, że zachodzi

niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody i spowodowania niemożliwych do odwrócenia skutków.

UZASADNIENIE

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjmowano, że dekret z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (uwzględniając także dekret z dnia 17 stycznia 1945 r.) dotyczył nieruchomości ziemskich o charakterze rolniczym i tylko te nieruchomości, jeśli spełniały inne jeszcze warunki określone w dekreście, przeszły na własność Skarbu Państwa z dniem 13 września 1944r.

Trybunał Konstytucyjny najpierw w uzasadnieniu uchwały z dnia 19 września 1990 r. sygn. akt W 3/89 (Dz. U. Nr 66, poz. 396), a następnie w uzasadnieniu uchwały z dnia 16 kwietnia 1996 r. sygn. akt W 15/95 (Dz. U. Nr 54, poz. 572) przyjął, że przepis art. 2 ust. 1 lit. e) dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej dotyczy nieruchomości ziemskich o charakterze rolniczym (nieruchomościami ziemskimi są obiekty mienia nieruchomego, które mają charakter rolniczy). Reforma rolna dotyczyła tych nieruchomości lub ich części, które są lub mogą być wykorzystane do prowadzenia działalności wytwórczej w zakresie produkcji roślinnej, zwierzęcej, sadowniczej. Jakkolwiek uchwały Trybunału Konstytucyjnego w sprawie ustalenia powszechnie obowiązującej wykładni ustaw utraciły moc obowiązującą z dniem wejścia życie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 239 ust. 3), to jednak miały zasadniczy wpływ na ukształtowanie orzecznictwa sądów administracyjnych co do rozumienia zakresu przedmiotowego art. 2 ust. 1 lit. e) dekretu. W konsekwencji została wypracowana linia orzecznicza, wedle której badano nie tylko ewentualne przekroczenie norm obszarowych określonych w dekreście, lecz także czy dana nieruchomość stanowiła nieruchomość o charakterze rolniczym. Taki kierunek orzecznicy został potwierdzony zarówno w uchwale siedmiu sędziów NSA z dnia 5 czerwca 2006 r. wydanej w sprawie o sygn. akt I OPS 2/06, jak również w uchwale siedmiu sędziów NSA z dnia 10 stycznia 2011 r. (sygn. akt I OPS 3/10). W konsekwencji orzecznictwo nadało kierunek wykładania normy art. 2 ust. 1 lit. e) dekretu w sposób obecnie pozwalający na określenie kryteriów przejścia nieruchomości w trybie dekretu o reformie rolnej.

Przed wszystkim nieruchomość taka musiała mieć rolniczy charakter, tj. była lub mogła być wykorzystywana do prowadzenia rolniczej działalności gospodarczej, do prowadzenia szkół lub innych ośrodków dla podniesienia kultury rolnej, ewentualnie też na potrzeby ogródków działkowych lub potrzeby wojskowe, komunikacji publicznej i melioracji (art. 1 ust. 2 a-e dekretu).

W ocenie skarżącej przyjęta w zaskarżonej decyzji koncepcja rozumienia przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej jest nieprawidłowa. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi poczynił niepełne ustalenia co do istoty sprawy, postawiwszy tezy dotyczące braku rolnego charakteru działek wyłącznie z uwagi na wykonane projekty parcelacji.

Dekret nie rozróżnia czy wskutek działu prawnego lub fizycznego mają powstać nieruchomości o charakterze rolnym, czy budowlanym. Dekret nie używa bowiem pojęcia „*działki budowlanej*”, wyznacza jedynie przedmiotowo podział nieruchomości ziemskiej pod kątem działu prawnego bądź fizycznego. Stanowi jedynie o „*działach*”, traktując na równi zarówno działły prawne, jak i fizyczne wydzielenie. Przeznaczenie wydzielonej części nieruchomości ziemskiej nie zostało w samym dekreście określone. Właściwa interpretacja art. 2 ust. 1 lit. e w zw. z art. 2 ust. 2 dekretu nie może sprowadzać się do oceny ich treści normatywnej w świetle wykładni dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny. Pogląd Trybunału, iż wydzielenie na działki budowlane wyłączało teren spod działania dekretu o reformie rolnej - należy więc traktować tylko jako zaproponowaną wykładnię tego aktu. Organ zobowiązany jest zatem do dokonywania oceny istnienia przesłanek nieważnościowych przez pryzmat brzmienia przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę wydania przedmiotowych orzeczeń z 1948 r., nie zaś poglądu prawnego zaprezentowanego w uchwale Trybunału Konstytucyjnego. Dopiero analiza poddanych kontroli orzeczeń w aspekcie wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią tychże przepisów, może prowadzić do wydania odpowiadającej prawu decyzji w postępowaniu nieważnościowym.

W ocenie skarżącej zaskarżona decyzja podjęta została z naruszeniem art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez zaniechanie dokonania wnikliwej wykładni art. 2 ust. 1 lit. e dekretu, aby w jej kontekście ustalić, czy zakwestionowanym orzeczeniom z 1948 r. można zarzucić, że w sposób oczywisty wydano je z rażącym naruszeniem prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w prawomocnym wyroku z dnia 18 marca 2002r. IV SA 4290/02 zawarł wskazówki odnośnie kierunku dokonania wiążącej interpretacji przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Jednakże Minister w decyzji będącej obecnie przedmiotem zaskarżenia, wskazania te pominął, ponownie przedstawiając szczegółowe rozważania, co do skuteczności przeprowadzonej przed 1939 r. parcelacji części przejętego majątku w zakresie przekształcenia go na parcele budowlane.

Przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nakłada na organ administracji obowiązek nie tylko zbadania, czy nastąpiło niewątpliwe naruszenie prawa, ale zarazem wykazania, iż było to naruszenie „*rażące*”. Rozważania te jednakże, winny być czynione nie poprzez pryzmat wykładni art. 2 ust. 1 lit. e dekretu dokonanej w uchwale Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 września 1990r. W 3/89, a w wyniku dogłębnej interpretacji art. 2 ust. 1 lit. e dekretu.

Minister zobowiązany był zatem do przeanalizowania tego jak treść art. 2 ust. 1 lit.e dekretu oraz jego art. 2 ust. 2 rozumiano w 1948 r., gdy zapadły orzeczenia rozstrzygające w trybie zwykłym kwestię „*niepodpadania*” tego majątku pod działanie przedmiotowego dekretu, a jak przepisy te rozumiane były na przestrzeni kolejnych lat oraz obecnie. Rolą Ministra było

zatem zbadanie jaka jest możliwa interpretacja wskazanych przepisów dekretu i czy interpretację przyjętą przez organ w 1948 r. można było uznać za rażąco wadliwą. Dopiero w kontekście takich ustaleń można było przesądzić, czy kwestionowane orzeczenia: Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1948 r. oraz Wojewody Warszawskiego z dnia 27 marca 1948r. naruszają wskazane przepisy w sposób rażący. Minister jednakże w zaskarżonej w obecnym postępowaniu decyzji ustaleń takich nie przeprowadził. Zważywszy, iż ustalenia te stanowią punkt wyjścia dla dalszych rozważań, ich pominięcie nie pozwala na przeprowadzenie wnikliwej oceny, czy orzeczenia z 1948 r. wydano z rażącym naruszeniem prawa.

W ocenie skarżącej Minister winien mieć na względzie stanowisko przyjęte w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, iż rażące naruszenie prawa ma miejsce wówczas, gdy zachodzi oczywistość naruszenia konkretnego przepisu. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym, którego istotą jest ustalenie, czy decyzja podlegająca kontroli dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 158 § 1 k.p.a. . Jest to instytucja procesowa, stanowiąca wyjątek od ogólnej zasady trwałości ostatecznej decyzji administracyjnej (art. 16 § 1 k.p.a.). Naruszenie prawa o rażącym charakterze występuje przede wszystkim wówczas, gdy treść rozstrzygnięcia pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisów prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, iż rozstrzygnięcie nie może zostać zaakceptowane jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Minister rozpoznając tę sprawę, jak już zaznaczono, winien mieć przede wszystkim na uwadze brzmienie przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę wydania kwestionowanych orzeczeń z 1948 r., przeanalizować ich treść, rozumienie ówczesne i obecne, a następnie na podstawie poczynionych ustaleń dokonać oceny, czy ich interpretacja, wówczas przyjęta, naruszała prawo w sposób rażący. Przeprowadzenie analizy poddanych kontroli orzeczeń w aspekcie wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisów prawa materialnego może dopiero prowadzić do wydania odpowiadającej prawu decyzji w postępowaniu nieważnościowym. Takiej oceny i rozważań jednakże, w ocenie skarżącej, Minister ponownie nie przeprowadził.

Odnosząc się do przyjętej przez Ministra koncepcji braku nieodwracalnych skutków prawnych w rozpatrywanej sprawie z uwagi na deklaratoryjny charakter decyzji z 1948r. skarżąca wskazuje, że zaprezentowanej obecnie wykładni przepisów postępowania nie sposób zaakceptować. Pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych, o których mowa w art. 156 § 2 k.p.a. należy rozpatrywać nie tylko wyłącznie w płaszczyźnie prawa obowiązującego, ale poprzez odniesienie się do sfery faktów.

Skarżąca przyznaje, że samo ujęcie stanu "nieodwracalnych skutków prawnych" budzi poważne rozbieżności zarówno w orzecznictwie, w tym również Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak i doktrynie. Niemniej, nie sposób zauważyć, że nawet powołane się przez Ministra orzeczenia sądów administracyjnych dotyczące kwestii „nieodwracalnych skutków prawnych” wskazują, że orzeczenie o nieważności decyzji lub odmowie stwierdzenia

nieważności decyzji z uwagi na zaistnienie nieodwracalnych skutków prawnych muszą poprzedzać ustalenia faktyczne, co do losów wywłaszczonej nieruchomości. Twierdzenie, że tylko w zakresie decyzji konstytutywnych należy badać nieodwracalność skutków prawnych, zaś decyzje deklaratoryjne niejako „z automatu” są nieważne nie znajduje uznania w opinii skarżącej.

Wskazując na dotychczasowe stanowisko prezentowane zarówno przez Naczelną Sąd Administracyjny, jak i Sąd Najwyższy (w szczególności w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., sygn. akt III AZP 4/92, uchwałach Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 1996 r., sygn. akt OPS 7/96, z dnia 9 listopada 1998 r., sygn. akt OPK 4/98 i z dnia 20 marca 2000 r., sygn. akt OPS 14/99) w ocenie skarżącej przyjąć należy, że nieodwracalne skutki prawne to takie, których organ administracji nie może odwrócić w ramach własnych kompetencji przez wydanie indywidualnego aktu administracyjnego.

Zdaniem skarżącej, w okolicznościach niniejszej sprawie – sprzedaż nieruchomości w drodze czynności cywilnoprawnych - stanowił przeszkodę do stwierdzenia nieważności orzeczeń z 1948, gdyż Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, działający w granicach obowiązywania norm prawa publicznego, nie ma umocowania do "odwrócenia" tego skutku, tj. doprowadzenia do sytuacji, w której prawo własności gruntów przestanie przysługiwać podmiotowi, który to prawa nabył.

W tym miejscu zasadne jest odwołanie się do uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2011 r. (sygn. akt III CZP 90/10, OSNC 2011/7-8 poz. 76), w której jednoznacznie stwierdzono, że rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych chroni nabywcę użytkownika wieczystego także w razie wadliwego wpisu w księdze wieczystej Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego jako właściciela nieruchomości.

W uchwale tej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że *"w każdym razie brak stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej właśnie ze względu na działanie rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych i potrzeba zapewnienia w ten sposób ochrony prawnej osobie trzeciej (nabywcy prawa) ma istotne znaczenie dla prawnej stabilizacji stosunków prawnorzeczowych. Chodzi o wtórny efekt decyzji nadzorczej (art. 156 § 2 K.p.a.) w postaci sanowania pierwotnej, wadliwej decyzji administracyjnej i stwierdzenie, że wytworzony przez tę decyzję stan prawnorzeczowy (zmiana właściciela gruntu) w sferze obrotu cywilnoprawnego może być definitywny."*

W przypadku zaistnienia w sprawie nieodwracalnych skutków prawnych organ administracyjny nie ma więc podstawy prawnej, w oparciu o którą byłby upoważniony, do ingerencji w stosunki cywilnoprawne powstałe po wydaniu decyzji uwłaszczeniowej tj. w drodze przeprowadzenia postępowania administracyjnego, czy wydania indywidualnego aktu administracyjnego.

W ocenie skarżącej, sprzedanie spornych gruntów, a następnie postawienie na nim budynków stanowi nieodwracalny skutek prawny w rozumieniu art. 156 § 2 k.p.a. Tym samym niemożliwym staje się stwierdzenie nieważności orzeczenia wydanego na podstawie dekretu PKWN, a co najwyżej orzeczenie, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa. Za takim stanowiskiem przemawia również zasada ochrony osób trzecich działających w dobrej wierze i zasady bezpieczeństwa tego obrotu (vide: uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 15 lutego 2011 r., sygn. akt III CZP 90/10).

Skarżąca ma świadomość szczególnie złożonej i skomplikowanej sytuacji w sprawach dotyczących unieważnienia decyzji wywłaszczeniowych wydanych w czasach reżimu komunistycznego, jednak naprawiając dawne szkody nie można jednocześnie kreować nieproporcjonalnie ogromnych nowych szkód podmiotom, które nie miały żadnego związku z wydaniem niezgodnych z prawem orzeczeń. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 listopada 2009r. [II CSK 246/2009](#) (LexPolonica nr 2372474) podkreślił, że w licznych orzeczeniach sądowych, w tym zwłaszcza Sądu Najwyższego, próbuje się rozwiązywać ważki społecznie problem i poszukiwać ochrony praw byłych właścicieli majątków, przejętych przez Państwo Polskie po II wojnie światowej, często na skutek niezgodnych z prawem działań władzy publicznej. Utrudnieniem jest nadal nieuchwalenie ustawy reprivatyzacyjnej, która by określiła rodzaje, warunki prawne i granice roszczeń byłych właścicieli, dzisiaj bardzo często już ich spadkobierców, znajdujących się w różnej sytuacji faktycznej i prawnej, podczas gdy władającym mieniem jest Skarb Państwa lub inne podmioty. Jeśli więc różne były przyczyny objęcia mienia we władanie, to i różna jest sytuacja prawna władających oraz tytuł prawny osób podnoszących roszczenia o zwrot lub o odszkodowanie.

W ocenie skarżącej zastosowana obecnie przez Ministra ścieśniającej wykładni pojęcia nieodwracalnych skutków prawnych jest wynikiem uznania, że organ nie potrafi uzasadnić nieodwracalności skutków prawnych w sposób, w który byłby akceptowalny przez sąd. W sytuacji, w której Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 lutego 2011r., IV Sa/Wa 2137/10 wskazał, że samo stwierdzenie rozdysponowania działkami na rzecz osób trzecich oraz przeznaczenie części działek na cele publiczne nie jest wystarczające dla stwierdzenia nieodwracalnych skutków prawnych, gdyż takie rozstrzygnięcie wymaga pogłębionego wyjaśnienia, konieczne było poczynienie dodatkowych ustaleń. Takich ustaleń Minister nie poczynił, rezygnując z rozstrzygnięcia, które wymagałoby od niego dokonania dodatkowych czynności. Upraszczając jednakże stan faktyczny i prawny Minister nie wywiązał się z swoich obowiązków kontrolnych, a w szczególności naruszył w sposób istotny interes prawny właścicieli działek wchodzących w skład majątku, który został dotknięty dekretem PKWN, w tym skarżącej.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, wnoszę jak na wstępie.

Sylwia Krasowicz
Radca prawny

Załączniki:

1. .... odpisów skargi;
2. dowód zapłaty opłaty sądowej w wysokości 200,00 zł;